

BUILDING NARRATIVES IN THE COUPLE RELATIONSHIP FOR GIVING UP CRIMINAL LIFE - A CASE STUDY

Constantin Todiriță

PhD Student, "Al. Ioan Cuza" University of Iași

Abstract: Narrative research has become in the last three decades a method more and more used by qualitative researchers in different fields of science in which they study the ways that people experience world in multiple life situations. In the case of people who committed a crime in a moment of their life, narrative criminology aims to identify the role that narrative story plays in appearance and maintaining criminal behaviour, but also the role in supporting and desistance of criminal behaviour, narration stories of transforming concerning the identity of the delinquent through which they replace the old past criminal self, with a new non-criminal self, the transformation narrative stories being the field of interest of this study. Mirel, a man who had sad experiences during his childhood and who experienced a lot of situations of deprivation of liberty is now involved in a relationship. In this case I caught the role of an ALLY of Mirel's partner in assuming the identity of person changed, the signification of their relationship regarding their belongings being expressed mainly through trust and solidarity.

Keywords: narrative research, narrative criminology, case study, in-depth interview, couple relationship

Introducere

O scurtă incursiune în literatura privind cercetarea narativă ne conduce spre o primă constatare, aceea că studiază narațiunile individuale ale unor persoane prin analiza povestirilor vieții și explorarea semnificației învățate a acestor experiențe individuale. Squire, Andrews și Tamboukou (2013: 5-6) de la Centrul de Cercetare Narativă (CNR) din cadrul Universității din East London arată că „ceea ce este împărtășit în întreaga cercetare narativă atât centrată pe eveniment, cât și pe experiență este că se presupune a fi reprezentări individuale, interne ale unor fenomene, evenimente, gânduri și sentimente, cărora narațiunea le dă *expresie* externă”. Apreciind asupra criticilor și limitărilor cercetării narative, autoarele menționate (*op.cit.*: 13) concluzionează că cercetarea narativă este un „domeniu pe mai multe niveluri, interdisciplinar și orice încercare de a simplifica complexitatea ei ar nedreptăți bogăția abordărilor, înțelegerilor teoretice și descoperirilor neașteptate pe care le-a oferit”.

O a doua constatare este aceea că se bazează pe povestirilor *spuse* de oameni, dar pot fi și povestiri *scrise* sau autobiografii; de asemenea, mai pot fi analizate documente sau imagini.

O a treia constatare este că deși are limitări date de subiectivitatea interviuatului și/sau cercetătorului în lipsa unor proceduri clare, cercetarea narativă este o metodă de cercetare calitativă care nu este interesată de exactitatea povestirii, ci de experiența trăită de persoană în lumea sa reală.

Catherine Kohler Riessman (2002: 695) a înțeles decalajul dintre practica standard de interviu în cercetarea socială și lumea relațiilor umane și a înțeles că participanții au fost rezistenți la eforturile cercetătorilor de a fragmenta experiența trăită în categorii tematice (codificabile) și au încercat să controleze sensul experienței. Cercetarea narativă cunoscută și ca analiza narativă („narrative analysis”) este definită de Riessman în dicționarul metodelor de cercetare socială coordonat de Jupp (2010: 43) în următoarea manieră: „analiza narativă în științele umane se referă la o familie de abordări a unor tipuri diverse de texte, care au în comun o formă povestită”, fie că este vorba de narațiuni preferate despre istorie construite de națiuni și guverne, fie

narațiuni construite de organizații, oameni de știință, alți profesioniști, grupuri etnice / rasiale ori narațiuni ale experienței individuale. Autoarea (*ibidem*: 46) arată că: a) analiza narativă nu mai face parte doar din sfera studiului literar și a pătruns în toate științele umane și practicarea profesiilor, b) abordările narative nu sunt adecvate pentru studii cu un număr mare de subiecți, fără nume și fără chip și c) narațiunile sunt utile în cercetare tocmai pentru că povestitorii interpretează trecutul, mai degrabă decât să îl reproducă așa cum era, astfel că analiza narativă poate crea legături între trecut, prezent și viitor, precum și legături între biografia personală și structura socială, cea personală și cea politică.

Narațiunile reprezintă o modalitate de comunicare a evenimentelor care sunt unice pentru persoana-povestitor, care în același timp constituie resurse pentru schimbarea sa personală și socială. Cercetarea narativă nu caută răspunsuri categorice, fiind mai degrabă o cale de cunoaștere focalizată prin lentila experienței povestitorului, a modului în care acesta dă un sens personal lumii trăite.

Criminologia narativă

Studiul narațiunilor infractorilor îmbracă forma unei noi paradigme de cercetare pe care Presser și Sandberg (2015: 1) o numesc criminologie narativă despre care spun că este „orice anchetă bazată pe vizualizarea poveștilor ca provocând, susținând sau efectuând desistarea de la o acțiune dăunătoare”, iar criminologii narativi studiază (*idem*) „modul în care narațiunile inspiră și motivează acțiunea dăunătoare, precum și modul în care acestea sunt folosite pentru a da un sens acțiunilor dăunătoare”.

Termenul de criminologie narativă propus de Presser în anul 2009 a fost adoptat rapid și utilizat de către oameni de știință din diferite părți ale lumii. Presser (2013) arată că în criminologia narativă abordarea relației dintre narațiuni și infracțiune, cauza imediată a infracționalității este considerată a fi narațiunea în sine, mai mult decât evenimentele și împrejurările relatate în narațiune.

În anul 2015 Presser și Sandberg au pus bazele fundației metodologice pentru criminologia narativă. Câmpul criminologiei narative a inclus inițial ca povestitori infractorii, „usual suspects” cum îi numește Ugelvik (2016: 216) iar analiza povestirilor infractorilor a urmărit identificarea rolului pe care îl joacă narațiunile în comiterea, susținerea și realizarea abținerii de la comiterea de infracțiuni. De dată mai recentă interesul narativ s-a manifestat și pe alți povestitori, de exemplu, Van Hulst (2013) care a studiat povestirile polițistilor din secția de poliție, Berger (2015) preocupat de modul în care a fost utilizat în auto-narațiunile practicienilor diagnosticul ADHD, Ugelvik (2016) care a cercetat povestirile de construire a auto-legitimității profesionale de către ofițerii centrului de detenție pentru imigranți din Norvegia.

Studiile menționate relevă faptul că actul povestirii în sine are posibilitatea de a genera efecte asupra naratorului și asupra identității sale sociale ori profesionale. Rolul narațiunilor infractorilor în susținerea și realizarea renunțării la viața infracțională reprezintă domeniul de interes al studiului de față prin focalizarea asupra experiențelor de viață ale infractorilor în cadrul cuplului care favorizează o schimbare în identitatea infractorilor de la sinele vechi, infracțional, la un sine nou, non-infracțional.

Metodologie

Orientările criminologice ale ultimelor trei decenii sunt focalizate pe identificarea factorilor care favorizează abandonarea vieții infracționale și studiul experiențelor de viață ale infractorilor, care folosesc preponderent metodele de cercetare calitative.

Tewksbury (2009: 3-39) subliniază superioritatea cercetării calitative care „se concentrează pe sensurile, trăsăturile și caracteristicile definitorii ale unor evenimente, oameni, interacțiuni, cadre/culturi și experiență”. În continuare, Tewksbury (*ibidem*: 43) arată că datele care sunt utilizate în cercetarea calitativă provin din interviuri individuale, interviuri de grup (focus grupuri), observații și analize de conținut calitative.

Metoda studiului de caz („case study” în literatura anglo-saxonă) este o abordare cu un important potențial în cercetarea criminologică după cum observa Newburn (2007: 911). Metoda studiilor de caz se bazează potrivit lui Bryman *apud* Newburn (*idem*) „pe un singur caz sau un număr mic de cazuri și se caracterizează prin investigare intensivă a situației” și precizează în continuare Newburn că aceste cazuri pot fi o persoană individuală, un anumit grup de oameni, un cartier sau o comunitate, un eveniment, o zonă sau chiar o țară.

După cum observa Yin (2005: 29), până în urmă cu 35 de ani, studiul de caz ca metodă formală de cercetare nu a fost deloc luat în considerare în majoritatea lucrărilor din domeniul științelor sociale, studiile de caz fiind confundate cu tehnici de colectare a datelor cum sunt etnografiile sau cu observația participativă. Yin (*ibidem*: 109) identifică șase surse majore de dovezi pentru studiile de caz: documentele, arhivele, interviurile, observația directă, observația participativă și artefactele fizice, pentru fiecare din aceste surse de dovezi prezentând puncte forte și puncte slabe ceea ce îi permite să observe că nicio sursă de dovezi nu are un avantaj covârșitor asupra celorlalte și apreciază totodată că un bun studiu de caz folosește cât mai multe surse de dovezi posibil.

În studiul nostru am utilizat ca surse de dovezi *analiza documentelelor, interviurile în profunzime* cu membrii cuplului, *observația participativă* și *interviurile individuale* cu consilierii de probațiune manager de caz pentru a culege informațiile relevante privind unitatea de analiză selectată, care în cazul nostru o constituie cuplurile.

Alegerea interviului în profunzime ca modalitate de culegere a informațiilor este în strânsă legătură cu natura problemei de cercetare – cunoașterea aprofundată a narațiunilor desistării în relația de cuplu, în cadrul unei interacțiuni în care participanții au posibilitatea să își restructureze experiența personală într-un discurs prin care încearcă să dea semnificație evenimentelor și experienței trăite. Este esențial ca această interacțiune să aibă loc într-un climat de siguranță și încredere care pot fi asigurate prin deschidere, autenticitatea, onestitatea și integritatea cercetătorului, iar pentru susținerea interviurilor este importantă relația cercetătorului ca membru la cunoștințele și experiența trăită de participanții la interviu.

Interviul în profunzime, ceea ce în literatura anglo-saxonă se numește „in-depth interview”, este una din cele șase forme ale interviurilor clasificate de Grawitz (1972, *apud* Chelcea 2007: 304). Johnson (2002: 103) menționează câteva particularități ale interviurilor în profunzime: au tendința de a avea o durată mai lungă, implică în mod obișnuit interacțiunea față-în-față între un intervievator și un intervievat și încearcă să construiască un fel de intimitate, care este comună pentru auto-dezvăluirea reciprocă. Johnson (*ibidem*: 104) precizează că interviul în profunzime are scopul de a colecta anumite date, iar cercetătorul care utilizează interviuarea în profunzime este cel care „în mod obișnuit caută «profund» informația și cunoștințele, de obicei, caută mai adânc informații și cunoștințe decât este căutat în sondaje, interviuri informale sau focus grupuri, de exemplu”. Specificitatea datelor colectate prin interviuarea în profunzime este aceea că informațiile sunt (*idem*) „foarte personale, cum ar fi sinele individual, experiența trăită, valorile și deciziile, ideologia profesională, cunoașterea culturală sau perspective”.

Participanții la studiu

Cuplul format din Mirel și Laura face parte dintr-un grup al cercetării format din două subgrupuri, cel al persoanelor supravegheate (din evidența Serviciului de Probațiune Brașov) și cel al partenerilor de cuplu a celor din primul subgrup. Datorită specificului temei abordate numai participanții din primul subgrup au fost selectați prin *metoda eșantionării intenționale*, constituirea celui de al doilea subgrup realizându-se pe baza componenței primului subgrup.

În cadrul acestei cercetări am ales să folosim *metoda eșantionării intenționale*, ca metodă de eșantionare calitativă, non-probabilistică, prin care am inclus în cercetare persoane care au corespuns criteriilor de selecție a participanților: persoana a avut o carieră penală în copilăria târzie, adolescență sau ca adult tânăr; vârsta minim 21 ani; persoana mai are cel puțin 2 ani de supraveghere; relația de cuplu are o durată de cel puțin 1 an de zile.

Criteriul de selecție al participanților din al doilea subgrup a fost formulat pe baza informațiilor din literatura criminologică privind renunțarea la comiterea de infracțiuni (Wyse, Harding și Morenoff 2014), potrivit căreia partenerul poate susține abandonarea vieții infracționale dacă la rândul său nu a comis infracțiuni și nu consumă droguri.

Procedura derulării interviului în profunzime individual

Anterior obținerii acordului pentru participarea la interviu fiecare persoană interviuată a primit un formular de recrutare prin care a fost informată cu privire la scopul și implicațiile cercetării și a fost invitată să participe la interviu. În etapa următoare a fost obținut consimțământul informat scris pentru participarea la cercetare și acordul pentru înregistrarea interviului, prin înregistrare audio cu reportofonul. Interviuurile cu Mirel și Laura au avut fiecare durată de 60 de minute. Ambele interviuri au fost realizate la sediul serviciului de probațiune pe baza opțiunii liber exprimate de persoanele interviuate, care au ales din cele trei posibilități precizate în formularul de recrutare, la sediul serviciului de probațiune, acasă la persoană ori într-un spațiu public liniștit, într-un loc confortabil și la un moment convenabil pentru persoană, în cursul săptămânii sau în weekend.

Rezultate obținute

Studiul de caz al cuplului format din Mirel și Laura (pseudonimul este ales de respondenți la solicitarea cercetătorului pentru a li se proteja identitatea)

Surse de informații: interviul individual în profunzime cu membrii cuplului, observația directă, analiza dosarului de probațiune.

Tipul cuplului: uniune consensuală.

Partenerii cuplului

La data interviuării Mirel și Laura formau un cuplu de un an de zile; ei au început o relație romantică prin discuții purtate în spațiul virtual, Laura fiind îndemnată de copiii ei în această direcție. Anterior relației, Mirel locuia în București și a luat decizia de a se muta în Brașov, unde ei locuiesc acum într-un apartament închiriat.

Laura are 48 de ani și lucrează ca asistentă medicală, specializarea psihiatrie. Este mama a doi copii, un băiat de 13 ani și o fată de 10 ani, proveniți din căsătoria pe care a finalizat-o prin divorț ca urmare a consumului de alcool al soțului (fără a fi asociat cu violența domestică) și a slabei implicări a acestuia în viața de familie; cei doi copii locuiesc cu Laura și Mirel.

Mirel are 46 de ani. S-a căsătorit prima dată la vârsta de 23 de ani, dar s-a despărțit în fapt după două zile de la legalizarea relației și a divorțat după 3 luni de zile. A încheiat a doua căsătorie la 44 de ani și a divorțat după un an și jumătate de mariaj. A mai avut anterior alte patru, cinci relații neoficializate, cea mai lungă cu durată de 5 ani; nu are copii.

Biografia individuală a lui Mirel consemnează numeroase experiențe de pierdere: a fost adoptat la vârsta de un an și jumătate, nu și-a cunoscut părinții biologici, părinții adoptivi s-au

despărțit și i-a pierdut pe ambii părinți adoptivi în pragul vieții de adult, la 18 ani, în anul 1989. Rememorând etapele copilăriei și a preadolescenței Mirel aduce la lumină lipsa securității afective în mediul familial:

„Sincer, nu am prea multe amintiri cu familia cu care am crescut, pentru că ei s-au despărțit de când eu eram încă copil și eu am crescut mai mult printre străini ... aveam 14, aproape 15 ani ... am fost crescut de ei de la un an și jumătate, dar ea era tot tot timpul plecată, el la muncă, ea la muncă și ne întâlneam doar seara și atunci puțin timp, evenimente de care să-mi aduc aminte, bune nu, rele ... [face trimitere la infidelitățile mamei adoptive].

În schimb, în acea perioadă Mirel a reușit să dezvolte importante legături cu membri ai grupului de egali care s-au întins apoi de-a lungul întregii sale vieți, până în prezent. El relatează despre o relație de prietenie de lungă durată, un prieten convențional (căsătorit, profesează ca medic veterinar), relație care a început de la grădiniță, au fost colegi în ciclul de învățământ primar, gimnazial și inclusiv pe durata liceului, apoi au ținut constant legătura, Mirel și-a vizitat prietenul în timp ce efectua stagiul militar, apoi îl vizita prietenul său când acesta era la facultate în București, apoi când Mirel a fost internat în spital în urma unui accident rutier în anul 2013, prietenul său a venit la el la spital.

Pierderea tatălui adoptiv de care a fost atașat este percepută de Mirel (în relatarea sa, Mirel utilizează termenul „tată”, dar niciodată termenul „mamă”) ca fiind momentul în care *a luat-o razna*, cu referire la apariția comportamentelor antisociale, infracționale și persistența în conduita infracțională care a dus la privarea sa de libertate:

„Primul [contact cu legea penală] cred că în 1993 la 23-24 de ani, fiind singur, bani nefiind, nemuncind, de atunci am cam ținut-o lanț, dosare nu-mi amintesc câte ... într-un dosar au fost 50 de fapte, furt, numai biciclete, tot ceea ce am făcut am făcut numai printre străini ... a murit cine ne-a fost rudă, pe la noi să nu mai vii [cu referire la excluderea din familia lărgită a părinților adoptivi]. La 24 de ani am ajuns în închisoare. Din 1993 – 1994 le-am ținut lanț până prin 2004 cred. Pe parcurs am început să mă consum pentru că vedeam că la ăla vine, la ăla vine, la mine nu venea nimeni și acolo te descurcai foarte greu. Bine, făceam tatuaje, mă descurcam, efectiv uitai că trece timpul ... În lipsa suportului familial cel mai bine e să-ți vezi de treaba ta, nu-ți vezi de treaba ta se complică lucrurile”.

Mirel are o bogată istorie de recidive, cu infracțiuni patrimoniale și infracțiuni privind circulația pe drumurile publice și a fost custodiat în cinci unități penitenciare din România. În timp, el a înregistrat schimbări în comiterea de infracțiuni prin diminuarea nevoii de a se angaja în comiterea de infracțiuni de achiziție:

I: În prezent ce vă ajută să stați departe de comiterea de infracțiuni?

R: Hmm ... chestia asta s-a dobândit pe parcurs și am zis mai bine mănânc după 2-3 zile, dar decât să iei un casetofon auto sau să spargi un apartament să iei cine știe ce de p-acolo, nevaloros, că nu poți să le zici că au valoare cine știe și pentru câțiva bani care se cheltuie, să zic ... zici că iei zece milioane pe ceva, zece milioane poți să-i cheltui într-o zi ... o oră, o zi, o săptămână, depinde cât ții le ei și poate că nici nu apuci să-i cheltui că te depistează și te prinde și atunci n-ai realizat nimic. Pentru ce? Mai bine mănânci după două zile, ai ce”.

Astfel, faptele comise după ultima liberare din penitenciar (2011) sunt încălcări ale normelor de circulație pe drumurile publice, iar abținerea temporară de la infracțiunile patrimoniale i-a permis să se implice în al doilea mariaj (2014 - 2015).

Mirel se află în evidența serviciului de probațiune pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă pentru care instanța de judecată a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 2 ani de închisoare pe durata unui termen de încercare de 5 ani.

Contactul cu partenerii cuplului

Mirel a manifestat deschidere cu privire la participarea la interviu; inițial, Laura a fost reticentă privind participarea, totuși la data programată pentru interviu el l-a însoțit pe acesta și a arătat că dorește să participe la interviu; ea a explicat că nu își dorea să fie în vizorul unei instituții: „ ... chiar asta a fost discuția ... că zic n-aș vrea să vin pentru interviul ăsta, știu eu, să rămân într-un dosar sau într-un ceva, un nume ... ” (în cadrul interviului a urmat reasigurarea participantei privind confidențialitatea).

Mirel s-a dezvăluit pe parcursul interviului ca fire comunicativă, persoană implicată, el împărtășind interviuatorului la finalizarea interviului ideea că participanții ar trebui să fie informați cu mai multă claritate, în prealabil, că interviurile vor fi individuale întrucât e posibil să apară temeri și rețineri pentru participarea la interviu dacă sunt prezenți ambii parteneri.

Dimensiunea sprijinului material în relația de cuplu

Sprijinul material din partea partenerului nu constituie pentru Mirel un aspect crucial pentru susținerea proceselor de renunțare la infracțiuni. El este integrat profesional, iar faptul că merge la muncă îi aduce satisfacție. El lucrează pe postul de îngrijitor clădiri și realizează venituri stabile cu care contribuie la cheltuielile casei și la cele implicate de creșterea celor doi copii ai Laurei, ambii elevi și practicând sporturi de performanță. Totuși, veniturile sale salariale sunt mai mici decât ale partenerului, dar el compensează cu succes această diferență prin implicarea în activitățile copiilor și în activitățile casnice. În plus, Laura deține un teren în extravilan pe care Mirel a avut inițiativa de a-l cultiva cu legume și astfel că ei au produse proaspete, obținute prin munca lor. Mirel dă dovadă de spirit întreprinzător, la data interviului cumpărase bulbi de zambile pentru a-i cultiva în primăvară și ulterior să vândă florile, este preocupat de fertilizarea solului cu îngrășământ natural pentru aceasta având în plan să achiziționeze o remorcă. De asemenea, Mirel și Laura sunt antrenați într-un proiect de a construi împreună o locuință pe acel teren și iau în calcul posibilitatea ca Mirel să lucreze în străinătate timp de jumătate de an pentru a micșora suma pe care trebuie să o împrumute de la bancă.

În perioadele de detenție Mirel a dobândit abilități de lucru în construcții și agricultură și zootehnie, a devenit priceput în confecționarea de obiecte din lemn, căsuțe din lemn, obiecte decorative și a învățat să sculpeze în săpun, priceperi care au fost o sursă de câștig sau l-au ajutat și după liberare:

„De exemplu un prieten de-al meu din copilărie a făcut cununia civilă, mă liberasem proaspăt de vreo două-trei săptămâni și eram cu buzunarele goale și prietenii mei tot din copilărie unul mi-a dat o încălțăminte, un pantof, unul o cămașă ... i-am făcut o vază la cununia civilă, din săpun”.

În viața de adult în libertate Mirel a acumulat o bogată experiență de muncă în domeniul construcțiilor și a amenajării spațiilor verzi (i) în țară și în străinătate (Italia, Ungaria, Cehia, Franța, Germania, Spania, Portugalia).

În relația de cuplu din prezent semnificația muncii sale este în legătură cu angajarea în planuri de viitor pentru asigurarea unei locuințe stabile, care îi dă un țel pe care crede că îl poate atinge împreună cu Laura, relocarea din București în Brașov fiind percepută ca un nou început.

Dimensiunea controlului în relația de cuplu

Experiența de supraveghere și de monitorizare în cadrul relației este una puțin conturată de cei doi parteneri. Ei se văd pe picior de egalitate, ca doi adulți responsabili, care trăiesc o relație în care petrec perioade de timp împreună (la cumpărături, ieșiri în natură, în doi sau împreună cu copiii), dar există și timp al fiecăruia, situații în care „ne vedem doar noi fetele” cum spune Laura, relația fiind bazată pe comunicare, negociere și încredere. Există o dimensiune a controlului relatată de Laura care se referă la verificarea modului lui Mirel de a se comporta cu copiii, dar răspunsurile

copiilor au fost pozitive. Laura arată că nu are temeri pentru că a vorbit cu Mirel „... tu ai trăit altfel, ai avut prieteni cu care, știi, ai lucrat, ai prieteni cu care ai crescut, cu care ați făcut diverse lucruri, eu încerc să trăiesc altfel” și mai departe Laura arată că l-a invitat să i se alăture în stilul de viață trăit de ea.

Dimensiunea sprijinului emoțional în relația de cuplu

Sprijinul emoțional reciproc este o trăsătură esențială a acestui cuplu, Laura are așteptarea de a avea „o zonă de confort la noi în casă, să ne simțim bine unii cu ceilalți și să ne acceptăm cu bune și cu rele”. Încă de la prima întâlnire față în față Mirel i-a împărtășit Laurei faptul că are un proces penal în derulare, iar sinceritatea a fost o valoare apreciată de Laura, alături de alte calități ale lui Mirel pe care le menționează, precum hărnicia, deschiderea pentru a discuta și acceptarea schimbării, folosirea comunicării ca modalitate de a evita suspiciunile în cuplu. Laura se simte împlinită în această relație „două zile dacă le trăiești, merită să le trăiești frumos” și crede că „poți primi foarte mult, dacă știi și tu să oferi”. Laura crede că „eu cu copii i-am oferit zona de confort pe care ar fi căutat-o ... și de stabilitate ca să zic așa” și mai arată că respectul copiilor și afectivitatea lor îl feresc de singurătate și îl fac pe Mirel să simtă împlinit „noi ne avem unul pe celălalt, noi ne avem unii pe alții”.

Relația de cuplu este integrată de cei doi în familia extinsă a fiecăruia, împreună cu copiii Laurei, partenerii cuplului au vizitat singurele rude de sânge în viață ale lui Mirel, nașii lui botez, și s-au cunoscut de asemenea, cu fratele biologic al lui Mirel aflat în Italia, la rândul său Mirel a fost prezentat familiei fratelui Laurei.

Relația cu serviciul de probațiune

La data interviuării Mirel se afla de o scurtă perioadă de timp în supravegherea serviciului de probațiune (participase la două întrevederi), la prima întrevedere „eram așa, nu știu, nu că speriat, nu știam cum se va desfășura, era un ghimpe” și apreciază că în relația cu serviciul de probațiune ai libertatea să discuți aspecte pe care nu le poți discuta cu familia acasă și consideră că are ce învăța din relația cu consilierul de probațiune, subliniind diferența între experiența sa de relaționare cu poliția și cea cu serviciul de probațiune privind comunicarea și sprijinul.

Limitări

Există câteva limitări ale cercetării din care am prezentat acest studiu de caz. O astfel de limitare o constituie faptul că acest studiu calitativ a fost desfășurat la scară mică, ca urmare a resurselor limitate ale unui singur cercetător, prin realizarea unei anchete pe bază de chestionar în rândul consilierilor de probațiune și prezentarea a cinci studii de caz realizate pe baza informațiilor obținute din interviuri în profunzime cu cinci bărbați aflați într-o perioadă a vieții lor liberă de infracțiuni și cu partenera de viață a patru dintre aceștia, precum și din patru interviuri cu consilieri de probațiune. O altă limitare este faptul că rezultatele cercetării calitative nu pot fi generalizate.

Analiza calitativă a fost focalizată asupra dezvoltării în profunzime și a îmbunătățirii înțelegerii experienței trăite de bărbați în cupluri în eforturile lor de a se menține departe de infracțiuni, dar în egală măsură s-a concentrat pe narațiunea femeilor din cupluri, pe cum relatează aceste „voci”, mai puțin auzite în cercetările de până în prezent pe această temă, semnificația evenimentelor și a experienței trăite alături de un partener care își construiește o identitate non-infracțională.

Concluzii

Relația de cuplu Laura-Mirel are o durată de un an de zile, fiind cea mai scurtă relație dintre cele cinci analizate în acest studiu. Mirel a ajuns într-un moment al existenței sale în care a făcut o schimbare cognitivă odată cu ultima liberare din penitenciar cu referire la calitatea scăzută a vieții trăite dincolo de gratii, prin aceasta înțelegând că nu mai merită să comită infracțiuni. El este centrat

acum pe a trăi o viață liniștită și își asumă o identitate nouă, de bărbat familist în relația cu Laura, cei doi copii ai Laurei locuind cu cuplul. Relația de cuplu Laura-Mirel este o relație pe picior de egalitate, construită pe principiul reciprocității. Laura își exprimă speranța că implicarea și satisfacția partenerului în viața de familie va aduce pe termen lung și fără eforturi suplimentare la îndepărtarea lui Mirel de comiterea de infracțiuni prin aceasta Laura jucând în această etapă a relației rolul de *aliat* în asumarea de către partener a identității de persoană schimbată, semnificația relației în termen de bunuri fiind exprimată în principal prin încredere și solidaritate. Partenerii acestui cuplu privesc suportul emoțional al relației ca fiind cel mai important pentru viața lor, dimensiunea supravegherii între parteneri fiind cvasiabsentă, iar dimensiunea suportului material fiind valoroasă prin antrenarea într-un proiect comun al celor doi parteneri.

BIBLIOGRAPHY

1. Chelcea, S. (2007). *Metodologia cercetării sociologice*. Ediția a treia. București: Editura Economică.
2. Johnson, J.M. (2002). „In-depth interviewing”. In *Handbook of Interview Research Context and Method Contents*, Gubrium, J.F. and Holstein, J.A. (eds.), 2002. London: Sage Publications.
3. Newburn, T. (2007). *Criminology*. Cullompton, Devon UK: Willan Publishing.
4. Presser, L. (2013). *Narrative Criminology*. Accesibil la adresa: <https://www.oxfordbibliographies.com> (consultat la data de 17.10.2015).
5. Presser, L. and Sandberg, S. (2015). „What Is the Story?” In *Narrative Criminology: understanding stories of crime*, Presser, L. and Sandberg, S. (eds.), 2015. New York: New York University Press.
6. Riessman, C.K. (2002). „Analysis Of Personal Narratives”. In *Handbook of Interview Research Context and Method Contents*, Gubrium, J.F. and Holstein, J.A. (eds.), 2002. London: SAGE Publications.
7. Riessman, C.K. (2010) în *Dicționar al metodelor de cercetare socială*, Jupp, V. (coord.), 2010. Iași: Polirom.
8. Squire, C, Andrews, M. and Tamboukou, M. (2013). „What is narrative research?”. In *Doing Narrative Research*. Second Edition. Squire, C, Andrews, M. and Tamboukou, M. (eds.). 2013. London: SAGE Publications.
9. Tewksbury, R. (2009). „Qualitative versus Quantitative Methods: Understanding Why Qualitative Methods are Superior for Criminology and Criminal Justice”. In *Journal of Theoretical and Philosophical Criminology*, Vol. 1 (1) 2009, pp. 38-58.
10. Ulgevik, T. (2016). „Techniques of legitimation: The narrative construction of legitimacy among immigration detention officers”. In *Crime, Media, Culture* 2016, Vol. 12(2) 215-232. Accesibil la adresa: journals.sagepub.com/loi/cmc (consultat la 01.03.2017).
11. Wyse, J.J.B., Harding, D.J. and Morenoff, J.D. (2014). „Romantic Relationships and Criminal Desistance: Pathways and Processes”. In *Sociological Forum Volume* 29, Issue 2, pages 365–385, June 2014. Accesibil la adresa: <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/.../> (consultat la 10.03.2016).
12. Yin, R. K. (2005). *Studiul de caz: designul, analiza și colectarea datelor*. Iași: Polirom.